

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2009. év november hó 18. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év március hó 19. napján kelt 7.B.495/2008/38. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott 1. számú sértett sérelmére elkövetett cselekményét életveszélyt okozó testi sértés bűntette kísérletének (Btk. 170. § (1) bekezdés, (5) bekezdés I. tétel, Btk. 16.§) **minősíti**.

Az emberölés bűntettének kísérleténél a Btk. 166. § (2) bekezdés c./ és f./ pontjára utalást **mellőzi**.

A vádlott főbüntetését, mint halmazati büntetést 11 (tizenegy) évi fegyházbüntetésre **enyhíti**.

Az elsőfokú bíróság által az iratok mellékleteként kezelni rendelt bűnjeleket **kezelés végett** a Budapesti Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Főosztályának 136-815/2007.bü. számra **küldi meg**.

A vádlott által 2009. év március hó 19. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott fegyházbüntetésbe beszámítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 6.750 (hatezer-hétszázötven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 2009. év március hó 19. napján kelt 7.B.495/2008/38. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c./ pont I. fordulat, f./, h./ pontjai szerint minősülő emberölés bűntettének kísérletében, ezért 13 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől

eltiltásra ítélte, melybe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről: a bűncselekmény eszközének elkobzásáról, a ruhaneműk vádlottnak történő kiadásáról, illetve megsemmisítéséről, valamint a bizonyítékként még számba jöhető tárgyak iratoknál történő kezeléséről. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az ügyész tudomásul vette, ellene a vádlott és védője jelentett be fellebbezést enyhítésért.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.323/2009. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő az enyhítés iránt bejelentett fellebbezését fenntartotta, azt a vádlott személyi körülményeivel indokolta, egészségi állapota miatt ugyanis folyamatos orvosi kezelésre szorul.

A vádlott felszólalásában és az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez.

Az ügyész az átiratával egyezően az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján bírálta felül a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartásával folytatta le ugyan az eljárást, azonban a tényállás megállapításánál, annak indokolásánál figyelmen kívül hagyta a Be. 4. § (2) bekezdésében írt alapvető eljárási szabályt: *a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére* (in dubio pro reo elve). A másodfokú bíróság a megállapított tényállás kiegészítésével, pontosításával, az ehhez, valamint a jogi minősítéshez kapcsolódó indokolás kiigazításával orvosolta az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértését. Ezáltal nem volt ok az ítéletnek a Be. 375. § (1) bekezdés első fordulata szerinti hatályon kívül helyezésére.

A tényállás megállapításakor az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes értékelésével azt rögzítette, hogy a vádlott késével az 1. számú sértett hasán okozott nyolc napon belül gyógyuló sérülést. Helyesen állapította meg azt is, hogy a 2. számú sértett a szúrás előtti utolsó pillanatban jobb kezét a kés útjába tette, ezzel akadályozta meg a súlyosabb sérülés kialakulását, mely *„akár életveszélyes sérülés is lehetett volna”* (5. oldal, alulról számított 2. bekezdés). A történeti tényállást összevetve az igazságügyi orvosszakértő 23. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben fenntartott, a nyomozati iratok 161-171. oldalán található orvosszakértői véleményével megállapítható, hogy a cselekmény minősítését alapvetően befolyásoló ténymegállapítás tekintetében iratellenes az elsőfokú bíróság azon megfogalmazása, hogy a vádlott „megszúrta” az 1. számú sértettet a késével.

Emellett az orvosszakértői vélemény - melyben a szakértő részletesen elemezte a vádlott vallomását -, továbbá a 3. számú sértett sérülése kapcsán kiállított zárójelentés tartalmaz olyan megállapításokat, melyek ugyancsak jelentőséggel bírnak a történeti tényállásnál.

Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott arra, hogy a vádlottat eddig tizennégy alkalommal ítélték el, azonban ezen elítélések közül csak a minősítés szempontjából releváns legutolsó ítéletet ismertette. Tekintettel arra, hogy ezen elítélések között más erőszakos bűncselekmény miatt kiszabott végrehajtandó szabadságvesztés is volt, és az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében a súlyosító körülmények körében hivatkozott a vádlott többszörösen büntetett előéletére - ami értelemszerűen több elítélést jelent - mellőzhetetlen az 1990. évi végrehajtandó szabadságvesztését követő valamennyi elítélésének ismertetését.

A Fővárosi Ítéltábla ezért megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjának második fordulatába, c./ és d./ pontjába ütköző megalapozatlanságban szenved, mert a tényállás hiányos, részben ellentétes az iratokkal és helytelen ténybeli következtetést is tartalmaz. Ezt a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja - az iratok tartalma - alapján a következők szerint orvosolta a tényállás kiegészítésével és helyesbítésével.

A vádlott személyi körülményei tekintetében a következő elítélésekkel egészíti ki az elsőfokú bíróság által megállapítottakat:

- A Nyírbátori Városi Bíróság 1990. év november hó 1. napján jogerős B.319/1990/4. számú ítéletével súlyos testi sértés büntette miatt 8 hó börtönre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte.
- A Nyíregyházi Városi Bíróság 1991. év október hó 2. napján jogerős 14.B.232/1991/10. számú, illetőleg a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2.Bf.617/1991/2. számú határozatával lopás büntette és más bűncselekmények miatt 1 év 2 hónapi börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.
- A Nyírbátori Városi Bíróság 1995. év május hó 2. napján jogerős B.33/1995/13. számú ítéletével csoportosan elkövetett garázdaság büntette miatt, mint visszaesőt 6 hó börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.
- A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1996. év február hó 6. napján jogerős B.7/1996/6. számú ítéletével súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt 15.000 forint pénzbüntetésre ítélte.

- A Pesti Központi Kerületi Bíróság 1999. év november hó 11. napján jogerős 22.B.VII.22037/1999/2. számú határozatával garázdaság vétsége miatt 36.000 forint pénzbüntetést szabott ki a vádlottal szemben.

A történeti tényállás tekintetében:

- A 3. számú sértett közepes testalkatú, mintegy 180 cm magasságú, a vádlottnál magasabb személy (orvosszakértői vélemény 165. oldal utolsó bekezdés; a sértetről készült zárójelentés, nyomozati iratok 103. oldal „státusz”-nál tett megállapítás; a vádlott vallomása a nyomozati iratok 451. oldalán).
- Kirekeszti az elsőfokú ítélet 5. oldal 5. bekezdésében írt azon elsőfokú bírósági ténymegállapítást, hogy a vádlott az 1. számú sértett hasa irányába **szúrt**, helyett azt állapítja meg, hogy **csapkodó mozdulattal, metszett sérülést okozott** e sértettnek és a 2. számú sértettnek is, amikor ő az előbbi mozdulatot hárítani próbálta (az igazságügyi orvosszakértő 23. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyv 30. oldal, több tanácselnöki kérdésre adott válasza, a 3. számú sértett vallomása).
- A vádlott által használt kés 1-2 cm pengeszélességű volt.
- A történeti tényállásba emeli át az elsőfokú ítélet 14. oldal 5. bekezdésében a bizonyítékok értékelésénél található azon megállapítást, hogy amennyiben a 3. számú sértett orvosilag ellátatlan marad *„mintegy 15-30 percen belül meghalt volna”*.

Ahogy arra a másodfokú bíróság már az előbbieken is hivatkozott, a vádlottnak az 1. számú sértett sérelmére elkövetett cselekménye minősítésénél nem hagyható figyelmen kívül a nyomozati iratok 161 - 171. oldalán található igazságügyi orvosszakértői vélemény, melyre a szakértő a 23. számú tárgyalási jegyzőkönyv 27 - 32. oldalán részletesen nyilatkozott. A szakvéleményben foglaltak szerint a sértett a has egy rendbeli **metszett jellegű sérülését** szenvedte el. Az elsőfokú bíróság által meghallgatott szakértő a tárgyaláson a tanács elnökének kérdésére úgy nyilatkozott, hogy a vádlott ezt *„kaszáló mozdulattal kellett”* hogy okozza; újabb kérdésre pedig előadta: *„nagyobb a valószínűsége a kaszálónak; a rendelkezésre álló orvosi iratok alapján minden kétséget kizáróan nem tudom kizárni, hogy szúrt sérülésnek indult az 1. számú sértett irányába alkalmazott késes támadás. Nagy valószínűséggel azt tudom mondani, hogy a testet érintő kés **nem direktben, hegygel előre érte a sértetteket, tehát az 1. számú sértett hasát és a 2. számú sértett jobb kezének hüvelykujját.**”* A szakértő a harmadik kérdésre is megerősítette azt, hogy *„Nagy valószínűséggel, már az **indításkor sem volt szúró jellegű.** A két sértett sérülései erről árulkodnak.”* A szakértő ugyanitt annak is szakszerű indokát adta, hogy miért nem tekinthető *„vágottnak”* az 1. számú sértett hasát ért sérülés.

Ahogy arra az elsőfokú bíróság is utalt, mind az 1. számú, mind pedig a 2. számú sértettek önmaguknak és egymásnak is ellentmondó vallomást tettek a sérülés keletkezési mechanizmusa tekintetében. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor rámutatott e vallomások következetlenségére, melyek még azt sem tartalmazták egyértelműen és egyöntetűen, hogy hányszor használta a kést a vádlott az 1. számú sértettel szemben. E kérdéskörben az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást akkor, amikor azt állapította meg, hogy egyszer történt ilyen, ekkor is a 2. számú sértett részben sikeres elhárító tevékenységet tanúsított. Az elsőfokú bíróságnak azonban nem csak e tekintetben kellett volna értékelni az ártatlanság vélelmének alapvető jogelvét a vádlott javára, hanem az eszközhasználat módja tekintetében is.

Ahogy erre a szakvélemény utalt, a leányát védő a **2. számú sértett is metszett sérülést szenvedett**, amiből az következik, hogy a kés használata „*már az indításkor*” sem volt szűrő jellegű. E mellett a 3. számú sértett a 23. számú tárgyalási jegyzőkönyv 18. oldalán alulról a 2. bekezdésben olyan nyilatkozatot tett, hogy a vádlott a pulton keresztül benyúlva késével „*meghúzta az 1. számú sértett hasát*”. A tanú vallomása alátámasztja az igazságügyi orvosszakértő egyébként senki által nem vitatott, szakmailag messzemenően megalapozott álláspontját, melyet az elsőfokú bíróság a 14. oldal utolsó bekezdésében még az okozott sérülés metszett jellege tekintetében is elfogadott. A 15. oldal 1. bekezdésében ebből azt a téves ténybeli következtetést vont le, hogy mivel a szakértő csak „valószínűségi szinten foglalt állást” a tekintetben, hogy a sértett sérülése egy kaszáló kézmozdulat eredményeként jöhetett létre, ebből még „*egyáltalán nem zárható ki, hogy maga a támadó mozdulat a fentiekkel ellentétben kifejezetten és határozott szúrásnak indult*”. Az elsőfokú bíróság ezen megállapítása áll ellentétben az eljárási törvény előbbiekben idézett egyik legalapvetőbb rendelkezésével, a Be. 4. § (2) bekezdésében írtakkal. Az ismertetett in dubio pro reo elve ugyanis kizárja azt, hogy a hatóságok - így a bíróság is - a bizonytalanságot a terhelt terhére értékeljék. Abból ugyanis, hogy a szakértő kétséget kizáró bizonyossággal nem azt állapította meg, hogy kaszáló mozdulat eredménye volt az okozott sérülés, még nem az következik, hogy egy ennél durvább elkövetési magatartást, szűrő mozdulatot tett volna a vádlott a sértett hasa irányába. Erre az elkövetési módra legfeljebb az a két tanúvallomás hivatkozik, amely egyéb vonatkozásban egymással is ellentétben áll. A 3. számú sértett előbbiekben ismertetett nyilatkozata és az orvosszakértő véleménye viszont cáfolják azokat az előadásokat, melyek a vádlott általi szúrássra hivatkoztak. Az előbbi bizonyítékokat és jogelveket az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, így a bizonytalanságot a vádlott terhére értékelte.

Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen rögzített tény - hogy a vádlott által használt kés „jó hegyű” volt - is arra utal, hogy nem szűrő, hanem kaszáló jellegű eszközhasználat volt, ami tipikus elkövetési magatartása a metszett sérülést okozásának. A sértettek sérülésének méretei egyértelműen kizárják, hogy őket az eszköz a hegy irányában sértette volna.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is hiányosan tett eleget, amikor elmulasztotta a 3. számú sértett előbb idézett vallomásának az ismertetését. A tanúvallomás e részletét nem vetette össze a hasonló végkövetkeztetésre jutó igazságügyi orvosszakértővel. E bizonyítékok alapján nem észlelte a többi vallomás és a szakvélemény közti ellentmondást, és nem kísérelte meg azok feloldását.

A másodfokú bíróság pótolta az ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettséget. A szakvélemény előbbi megállapításait összevetette a 3. számú sértett és az elsőfokú bíróság által egyébként helyesen ismertetett 2. számú sértett, valamint 1. számú sértett tanúvallomásával. Az előbbiekből azt a ténybeli következtetést vonta le, hogy kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a vádlott szúrást hajtott végre az 1. számú sértett hasa irányába. A Fővárosi Bíróság téves, az iratokkal részben ellentétes, helytelen ténybeli következtetését akként módosította, hogy mellőzte a szúrásra vonatkozó megállapítást, és ehelyett azt állapította meg, hogy a vádlott csapkodó mozdulatot tett az 1. számú sértett hasa irányába, ezzel metszett sérülést okozott a sértettnek, továbbá a 2. számú sértettnek. A tényállás mellett a bizonyítékok értékelésénél és a jogi indokolásnál is kirekesztette a szúrásra vonatkozó elsőfokú bírósági megállapításokat.

A mellett, hogy a szakértő a tárgyaláson a minősítés szempontjából jelentőséggel bíró, előbbieken ismertetett véleményt terjesztett elő, előadta azt is, hogy a vádlott által használt kés *„vékonyabb hasfalú személynél a hasüregbe is hatolhatott volna”*. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az ítélet 5. oldal utolsó előtti bekezdésében rögzítette, hogy akár életveszélyes sérülés is kialakulhatott volna az 1. számú sértettnél. Ebből azonban nem következik a halálos eredmény bekövetkeztének közvetlen veszélye, erre utaló szakértői nyilatkozat ugyanis nem áll rendelkezésre.

A 3. számú sértett tekintetében túlnyomórészt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a tényállást. Kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható, hogy a vádlott szúrásai következtében a sértett közvetlen életveszélyes állapotba került. Nem volt mellőzhető utóbbi körülmény tekintetében az indokolás 14. oldalán írtak tényállásba történő beemelése. Ugyancsak ide tartozik a sértett testalkatának, továbbá az elkövetés eszközének pontosabb leírása. A 3. számú sértett tekintetében az orvosszakértő által értékelt vádlotti nyilatkozat mellett csak a zárójelentésben szereplő megállapítás állt a bíróság rendelkezésére. Az elkövetés eszközének leírásánál helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság a penge hosszát, míg annak szélességét ugyancsak az orvosszakértői véleményben szereplő adatok alapján állapította meg a másodfokú bíróság.

A cselekmény jogi minősítésénél az elsőfokú bíróság helyesen vetette össze a tényállást a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvével. A megváltozott tényállás alapján azonban sem az eszközhasználat, sem pedig a várható súlyosabb eredmény nem támasztja alá az elsőfokú bíróság által megállapított legsúlyosabb minősítést az 1. számú sértett tekintetében. Az elkövetés módjából - csapkodó

mozdulattal egyetlen metszett sérülés okozása -, a 8 napon belüli sérülés helyett a hasfal átmetszése folytán életveszélyes sérülés kialakulásának lehetőségéből nem következik, hogy kétséget kizáróan lehetne következtetést vonni a vádlott tekintetében a halálos eredmény okozására irányuló szándékra. Abból a körülményből, hogy a cselekmény következő mozzanatánál, a 3. számú sértett sérelmére elkövetett késelésnél ölési szándéka volt a vádlottnak még nem következik a korábbi, más sértettel szemben kifejtett magatartásnál az ugyanezen szándék megléte. Önmagában az 1. számú sértett védtelenségéből, abból, hogy szakítani akart a vádlottal (19. oldal 2., 3. bekezdés) még nem következik az életének kioltására irányuló szándék. Az első részcselekmény tekintetében ezért a Fővárosi Ítéltábla a vádlott cselekményét az elkövetés idején hatályos Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés I. tétele szerint, valamint a Btk. 16. §-a szerinti kísérleti szakba rekedt életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítette, mert csak a testi sértés okozására irányuló szándékot lehetett megállapítani, mely eshetőlegesen terjedt ki az életveszélyes sérülés bekövetkeztére. Tekintettel arra, hogy e cselekmény eltérő minősülése folytán nem lehet megállapítani a több emberen elkövetett fordulatát az emberölésnek, illetve az életveszélyt okozó testi sértésnek nincs aljas indokból elkövetett minősített esete, a bíróság az egyébként helyesen minősített másik részcselekmény tekintetében mellőzte a Btk. 166. § (2) bekezdés c./ és f./ pontjára utalást.

Nem vitatható, hogy a vádlott cselekménye a 3. számú sértett vonatkozásában kimerítette a Btk. 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés h./ pontja szerint minősülő különös visszaesőként elkövetett emberölés büntettének kísérletét. Szemben az 1. számú sértett sérelmére elkövetett cselekménynél elemzettekkel, itt az eszközhasználat módja, a leadott szúrások száma, a sértettnek okozott sérülés súlyossága folytán nem kétséges, hogy a vádlott szándéka ekkor már **egyenest szándékkal** irányult a sértett életének kioltására. Az alanyi tényezők körében itt az állapítható meg, hogy a 3. számú sértett jogszerű elhárító magatartása (6. oldal 1. bekezdés) folytán fordult át a korábban testi sértésre irányuló vádlotti szándék a másik sértett tekintetében a halál bekövetkeztének kívánására, vagyis az ölésre.

Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a vádlott 2. számú sértett kéz sérülésével kapcsolatos cselekményét elvétésnek. Ebből valóban az következik, hogy e tekintetben nem állapítható meg a büntetőjogi felelőssége (20. oldal 5-8. bekezdés).

Az elsőfokú bíróság nagyobb részt helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket. A vádlott személyi körülményeinek - előző elítéléseinek - kiegészítése folytán helyes a többszörös büntetett előéletére történő utalás. További enyhítő körülményként értékelendő a 3. számú sértettel szembeni cselekmény tekintetében tett részbeni beismerő vallomása.

Összességében az állapítható meg, hogy a vádlott cselekménye bár enyhébben minősül, mert az eltérő minősítés folytán az 1. számú sértett sérelmére elkövetett cselekmény életveszélyt okozó testi sértés kísérletének értékelendő - ami egy

további bűncselekmény -, azonban az emberölés büntetének kísérlete nem három, hanem csak egy körülmény folytán így is súlyosabban minősül. Erre, valamint a vádlott javára megváltozott bűnösségi körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének büntetést kiszabó részét is megváltoztatta, a kiszabott fegyházbüntetés tartamát két évvel mérsékelte a helyesen alkalmazott mellék-büntetés érintetlenül hagyásával. A 11 év fegyház így is meghaladja a kiszabható büntetés alsó határát és alkalmas a büntetési célok elérésére.

A Fővárosi Bíróság nagyobb részt helyesen döntött a bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről, a bűncselekmény eszközének elkobzásáról, a ruhaneműk vádlottnak történő kiadásáról, illetve megsemmisítéséről. Az ítélet meghozatala idején helyes volt a bizonyítékként számba jöhető tárgyak iratoknál történő kezelése is. Az eljárási törvény 2009. évben hatályba lépett új rendelkezései a korábbiakhoz képest eltérően szabályozták a lefoglalás megszüntetését. A 2009. évi LXXXIII. törvény 57. §-a szerint még a jogerősen befejezett ügyekben is alkalmazni kell az új novellában írt változtatást, és meg kell szüntetni „a Be. 152. § (2) bekezdésében felsorolt tárgyi bizonyítási eszközöknek az iratok mellékletekénti kezelését, és azokról e törvény rendelkezései szerint kell határozni.” Figyelemmel arra, hogy a jelenleg hatályos eljárási törvény megtiltja ezen lefoglalt dolgok iratok mellékletekénti kezelését, a másodfokú bíróság megváltoztatta az elsőfokú bíróságnak az ítélet meghozatalakor egyébként törvényes rendelkezését. Tekintettel arra, hogy e bizonyítási eszközöknek az esetleges rendkívüli perorvoslati eljárásban még szerepük lehet, a Fővárosi Ítéltábla a Be. 155. § (2) bekezdésére figyelemmel az általános szabályok szerint annak rendelte kiadni, akinél azok keletkeztek: a nyomozóhatóságnak.

A Fővárosi Bíróság ítéletét az előbbiek szerint a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítása a Btk. 99. § (1) bekezdésén alapul.

Tekintettel arra, hogy a vádlotti és védői fellebbezés eredményre vezetett a másodfokú eljárásban felmerült költség a Be. 381. § (2) bekezdése alapján az államot terheli.

A bűnösség tekintetében a másodfokú bíróság ítélete nem tartalmaz eltérő rendelkezést a Fővárosi Bíróság ítéletében írtakhoz képest. Az ítéltábla eltérően, életveszélyt okozó testi sértés büntetének minősítette a vádlott azon cselekményrészét, melyet az elsőfokú bíróság az emberölés súlyosabban minősülő eseteként a másik rész-cselekménnyel egybefoglalva értékelt. A másodfokú bíróság ítélete ellen ezért a Be. 386. § (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

B u d a p e s t, 2009. év november hó 18. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	Miszlayné dr. Lányi Éva s.k.
tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.495/2008/38. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.115/2009/10. számú ítéletben foglalt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

B u d a p e s t, 2009. év november hó 18. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző